

Sint Maarten

Op 11 november vieren wij het feest van Sint Maarten. Het is het laatste oogstfeest en tevens het eerste lichtfeest; het is het beginpunt van 40 dagen durende voorbereiding op het kerstfeest.

De legende van Sint Maarten speelt zich af bij de poort, het symbool van de opening naar iets nieuws. Sint Maarten trekt van buiten naar binnen de stadsmuren. Dit proces van buiten naar binnen trekken mogen we in deze tijd in de natuur en in onszelf beleven.

Rond 333, reed Maarten, een jonge Romeinse officier naar de poort van de stad Amiens. Het was winter en het was heel erg koud en guur weer. Bij de poort zat een bedelaar, amper kleding en hij zag er slecht uit. Hij hield zijn hand op voor Maarten en zei: "Niemand heeft vandaag mij iets gegeven, heb meelij." Maarten keek verbaasd op hem neer. Als hij aan iedere bedelaar iets moest geven! Maar toen aarzelde hij, het was alsof de afstand tussen hemzelf, hoog op het paard, en de armzalige man op de steen, kleiner werd.

"Hij is een mens net als ik", mompelde hij, "maar wat kan ik geven?" Toen greep hij resoluut zijn zwaard, trok met een ruk de warme rode mantel van zijn schouder en sneed deze in tweeën. Hij sprong van zijn paard en legde zorgvuldig de ene helft om de magere schouders van de man; de andere helft sloeg hij zelf om.

In de nacht die hierop volgde had Maarten een droom. Hij zag Christus voor zich en deze droeg de halve mantel, die hij aan de bedelaar had gegeven. En helder klonk de stem: "Ziehier, Maarten, nog niet eens gedoopt, heeft mij met zijn mantel gekleed." Hierop besluit Maarten zich te laten dopen, verlaat het leger en wijdt zijn verdere leven aan het geloof.

Sint Maarten kunnen we zien als het symbool van ons betere ik. Hij snijdt zijn mantel in tweeën en deelt hem met de bedelaar. In de tijd van Maarten kon je aan de mantel zien met wat voor iemand (beroep) je te maken had. Onze mantel laat zien wie we zijn. Wij kunnen iets van onszelf schenken aan een ander door ons paard in te houden en te luisteren naar wat de ander te vertellen heeft.

Dit mogen we doen door bij onszelf te blijven en niet door voorbij te gaan aan jezelf, jezelf helemaal weg te schenken, want dit maakt je uiteindelijk tot een bedelaar. Daarnaast mag de omhulling die wij iemand schenken ook niet verstikkend zijn voor de ontvanger. Hij moet de ander in zijn waarde laten en hem/haar innerlijke kracht geven om door te gaan en uiteindelijk zelf het heft in handen te nemen en voor zichzelf te gaan staan, in zijn/haar eigen kracht.

Het laatste wat wij oogsten van het land zijn knollen. Deze komen uit de donkere aarde, wij hollen ze uit en ontsteken daarin ons eerste licht. Met dit lichtje trekken we moedig met kinderen en ouders door weer en wind naar buiten. We zingen liedjes en zorgen dat ons lichtje blijft branden tijdens de wandeling, hoe moeilijk dat soms ook is.

Misschien ontmoeten we daar in de duisternis nog een rijke man of een gul appelvrouwtje, die ons zien lopen en ons willen bijstaan!?

Daarna trekken we van buiten naar binnen, waar het warm is, zitten knus bij elkaar rond de lichtjes en genieten van een kopje warme chocolademelk.....